

LAGRÅDET

Utdrag ur protokoll vid sammanträde 2021-06-18

Närvarande: F.d. justitierådet Ella Nyström samt justitieråden
Per Classon och Stefan Johansson

En ny riksbankslag

Enligt en lagrådsremiss den 27 maj 2021 har regeringen
(Finansdepartementet) beslutat inhämta Lagrådets yttrande
över förslag till

1. lag om Sveriges riksbank,
2. lag om ändring i lagen (1936:81) om skuldebrev,
3. lag om ändring i lagen (1957:684) om betalningsväsendet under
krigsförhållanden,
4. lag om ändring i lagen (1982:1161) om vissa äldre sedlar,
5. lag om ändring i lagen (1988:1515) om äldre sedlar på tiotusen
kronor,
6. lag om ändring i lagen (1992:1602) om valuta- och kreditreglering,
7. lag (1994:1809) om totalförsvarsplikt,
8. lag om ändring i lagen (1996:168) om vissa äldre sedlar,

9. lag om ändring i lagen (1998:1404) om valutapolitik,
10. lag om ändring i lagen (2002:1022) om revision av statlig verksamhet m.m.,
11. lag om ändring i lagen (2004:864) om vissa äldre sedlars upphörande som lagliga betalningsmedel,
12. lag om ändring i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400),
13. lag om ändring i budgetlagen (2011:203),
14. lag om ändring i lagen (2012:674) om vissa äldre sedlars upphörande som lagliga betalningsmedel,
15. lag om ändring i lagen (2013:287) med kompletterande bestämmelser till EU:s förordning om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister,
16. lag om ändring i lagen (2014:484) om en databas för övervakning av och tillsyn över finansmarknaderna,
17. lag om ändring i lagen (2014:968) om särskild tillsyn över kreditinstitut och värdepappersbolag,
18. lag om ändring i lagen (2014:1030) om vissa sedlars upphörande som lagliga betalningsmedel,
19. lag om ändring i lagen (2016:1091) om budget och ekonomi-administration för riksdagens myndigheter.

Förslagen har inför Lagrådet föredragits av rättssakkunniga Sofia Andersson, Nils Friberg och Malin Malmström, biträdda av kanslirådet Fredrik Opander.

Förslagen föranleder följande yttrande.

Allmänt

I remissen lämnas förslag till en ny riksbankslag jämte följdändringar i annan lagstiftning. Den nya lagen motiveras med att det är viktigt

att den rättsliga regleringen av Riksbanken är modern och ändamålsenlig. Under de dryga trettio år som förflutit sedan den gällande riksbankslagen trädde i kraft har det ekonomisk-politiska landskapet förändrats betydligt. Här kan nämnas förändringar avseende den svenska växelkursregimen, de finansiella marknadernas avreglering och internationalisering samt det svenska EU-medlemskapet.

Förslagen i remissen motsvarar i materiellt hänseende i allt väsentligt de förslag till förändringar som lämnats av en närmast enig parlamentariskt sammansatt kommitté.

Den nya lagen innehåller bl.a. tre större strukturella förändringar såvitt avser Riksbankens oberoende och uppgifter. För det första regleras uppdelningen i Riksbankens ansvar och befogenheter i fråga om penningpolitik och det finansiella systemet. För det andra föreskrivs att Riksbanken inom ramen för penningpolitiken även ska ta realekonomiska hänsyn. För det tredje uppställs ett krav på att Riksbankens beslut om precisering av prisstabilitetsmålet ska föregås av ett medgivande av riksdagen i syfte att ge en demokratisk förankring av målet.

Mot bakgrund av förslagets betydelse från såväl ett konstitutionellt som ett EU-rättsligt perspektiv är regeringens bedömningar och överväganden i flera fall påfallande kortfattade. Det kan konstateras att många av förslagen har behandlats avsevärt mera utförligt i det bakomliggande kommittébetänkandet. I lagrådsremissen har i vissa fall även remissynpunkter i väsentliga frågor bemötts mycket kortfattat eller utan egentlig motivering.

Förslaget till lag om Sveriges riksbank

1 kap. 1 §

Rubriken närmast före paragrafen har lydelsen "Lagens innehåll". I paragrafens första stycke anges också lagens innehåll. I andra stycket finns det en definition av vad som avses med finansiella företag. Denna definition har inte något att göra med lagens innehåll och bör därför brytas ut till en egen paragraf, förslagsvis 2 §. Närmast före den paragrafen bör det vidare införas en rubrik med lydelsen "Definition av finansiella företag".

1 kap. 4 §

Enligt paragrafen, som innehåller allmänna krav på verksamheten, får Riksbanken bara driva sådan verksamhet som har stöd i lag eller unionsrätten. Det anges i författningskommentaren att paragrafen motsvarar 1 kap. 1 § i 1988 års lag. I den bestämmelsen föreskrivs att Riksbanken "[...] får endast bedriva eller ta del i sådan verksamhet som enligt lag ankommer på Riksbanken."

Vid föredragningen har det upplysts att det förhållandet att orden "ta del i" har strukits inte är avsett att innebära en saklig ändring. Lagrådet anser emellertid att det kan finnas en skillnad i att "bedriva" respektive "ta del i" en verksamhet och förordar därför att båda formerna anges i lagtexten. Vidare menar Lagrådet att uttrycket bedriva är att föredra framför uttrycket driva. Detta gäller även för övriga paragrafer i lagen där det senare uttrycket används för att beskriva en viss verksamhet.

Lagrådet föreslår att paragrafen ges följande lydelse.

Riksbanken får bara bedriva eller delta i sådan verksamhet som har stöd i lag eller unionsrätten.

I konsekvens med Lagrådets förslag bör ordet driva ersättas med ordet bedriva i samtliga de paragrafer som beskriver en viss verksamhet.

1 kap. 7 §

Paragrafen, som saknar motsvarighet i 1988 års lag, innehåller en kompletterande proportionalitetsprincip som gäller i den del av Riksbankens verksamhet där förvaltningslagens proportionalitetsprincip (5 § tredje stycket) inte gäller. Den föreslagna bestämmelsen avser sådana åtgärder som Riksbanken vidtar och som inte avser ett ingrepp i ett enskilt intresse. Detta bör få ett tydligare uttryck i lagtexten. Lagrådet föreslår därför att paragrafen ges följande lydelse.

Riksbanken får vidta en åtgärd bara om

1. åtgärden kan antas leda till det avsedda resultatet,
2. åtgärden inte är mer långtgående än vad som behövs, och
3. det avsedda resultatet står i rimlig proportion till de kostnader och risker som åtgärden medför för Riksbankens och statens finanser.

Om en åtgärd innebär ett ingrepp i ett enskilt intresse gäller 5 § tredje stycket förvaltningslagen (2017:900).

2 kap. 1 §

Paragrafen innehåller allmänna bestämmelser om Riksbankens verksamhet med penningpolitik. Det anges att det överordnade målet för Riksbanken är att upprätthålla varaktigt låg och stabil inflation (prisstabilitetsmålet). I författningskommentaren anges att med uttrycket varaktigt avses att penningpolitiken ska bedrivas på ett sådant sätt att inflationsmålet är trovärdigt på s.k. medellång sikt. Det förklaras inte vad som avses med detta senare begrepp. Inte heller

har det närmare kunnat beskrivas under föredragningen. Med hänsyn till att det är fråga om en operativ bestämmelse som anger vad som är Riksbankens överordnade mål bör det i den fortsatta beredningen, för det fall "medellång sikt" behålls, klargöras vad som i detta sammanhang avses med begreppet.

2 kap. 3 §

I paragrafen föreskrivs att Riksbanken, efter riksdagens medgivande, ska besluta om precisering av prisstabilitetsmålet. Bestämmelsen kompletterar 1 § som anger att det överordnade målet för Riksbanken är att upprätthålla varaktigt låg och stabil inflation (prisstabilitetsmålet).

Syftet med bestämmelsen är att säkerställa ett högt förtroende för penningpolitiken genom att preciseringen av prisstabilitetsmålet förankras i demokratisk ordning. Preciseringsens utformning anses vara avgörande för den ekonomiska politiken i Sverige och ha stor betydelse för samhällsekonomin.

En fråga som uppmärksammas under remissförfarandet är hur den föreslagna beslutsordningen förhåller sig till instruktionsförbudet för centralbanker i artikel 130 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, FEUF.

Inledningsvis vill Lagrådet framhålla att frågans stora betydelse gör att den förtjänar mer utförliga överväganden än vad som nu relativt kortfattat återges i remissen. Under den fortsatta beredningen finns det därför anledning att utveckla övervägandena i denna fråga. Utifrån vad som finns redovisat i remissen gör Lagrådet följande bedömning.

Artikel 130 FEUF förbjuder dels den Europeiska centralbanken, ECB, de nationella centralbankerna och deras beslutande organ att begära eller ta emot instruktioner från unionens institutioner, organ eller byråer, från medlemsstaternas regeringar eller från något annat organ, dels unionens institutioner, organ eller byråer, samt medlemsstaternas regeringar att söka påverka medlemmarna av ECB:s eller de nationella centralbankernas beslutande organ när dessa fullgör sina uppgifter.

Som stöd för att den föreslagna beslutsordningen inte strider mot instruktionsförbudet åberopas i remissen avgöranden från EU-domstolen där domstolen uttalat sig om hur artikel 130 FEUF ska förstås.

Av avgörandena framgår att bestämmelserna syftar i huvudsak till att skydda det europeiska centralbankssystemet, ECBS (i vilket Riksbanken ingår), mot alla former av politiska påtryckningar för att göra det möjligt för ECBS att effektivt arbeta för de fastställda målen för dess verksamhet, genom det oberoende utövandet av de särskilda befogenheter som ECBS har getts i det syftet genom primärrätten (se t.ex. förenade målen C-202/18 och C-238/18, EU:C:2019:139, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

I remissen uttalas såvitt avser den återgivna praxisen från EU-domstolen följande. Vid tolkningen av instruktionsförbudet har EU-domstolen utgått från att lagstiftaren fastställt vissa mål för verksamheten. Förbudet anses därför bara omfatta beslut som syftar till att uppnå dessa mål. EU-domstolen skiljer alltså mellan beslut om vilka mål som ska gälla och operativa beslut som banken fattar för att nå målen.

Enligt Lagrådets mening framstår detta som en rimlig och ändamålsenlig tolkning av domstolens praxis även om det inte kan utläsas direkt av de åberopade uttalandena i avgörandena.

Givet att denna tolkning av EU-domstolens praxis läggs till grund för bedömningen blir då den avgörande frågan om ett beslut om att precisera prisstabilitetsmålet kan anses vara ett beslut avseende ett mål för Riksbankens verksamhet eller om det ska anses vara ett sådant operativt beslut som banken fattar för att nå ett beslutat mål.

I remissen görs bedömningen att ett beslut om att precisera prisstabilitetsmålet bara utgör ett led i att fastställa målet för penningpolitiken och därför inte innebär en begränsning av Riksbankens utrymme att inom ramen för preciseringen av prisstabilitetsmålet verka för att målet uppnås.

Klart är att den föreslagna typen av beslutsordning inte är möjlig ifråga om medlemsstater som ingår i euroområdet. Vid föredragningen har också uppgetts att beslutsordningen, såvitt känt, inte har någon motsvarighet i någon annan medlemsstat.

Den åberopade praxisen från EU-domstolen ger inte någon ledning beträffande gränsdragningen mellan ett målbeslut och ett operativt beslut. Såvitt framkommit vid föredragningen finns inte heller annan EU-rättslig praxis som kan tjäna som vägledning.

Det är möjligt att anlägga olika synsätt på om preciseringen av prisstabilitetsmålet kan anses vara en del i ett målbeslut och om beslutsordningen därmed är förenlig med instruktionsförbudet i artikel 130 FEUF.

I 1 § anges, som framgått, att det överordnande målet för Riksbanken är att upprätthålla varaktigt låg och stabil inflation – prisstabilitetsmålet.

Genom förslaget ges Riksbanken en exklusiv initiativrätt till att precisera prisstabilitetsmålet. För att prisstabilitetsmålet ska förankras i demokratisk ordning tillkommer det dock riksdagen att – efter en hemställan från Riksbanken – antingen medge eller vägra Riksbanken att besluta om att målet ska preciseras i enlighet med hemställan. Om riksdagen medger preciseringen blir Riksbankens efterföljande beslut närmast av verkställighetskaraktär.

Enligt ett synsätt kan preciseringen av prisstabilitetsmålet inte anses ingå i det beslutade och i lag fastställda målet eftersom preciseringens innehåll inte framgår av någon lagbestämmelse. Preciseringen utgör i stället ett medel i form av ett operativt beslut för att nå målet om att upprätthålla varaktigt låg och stabil inflation.

Enligt ett annat synsätt kan – mot bakgrund av målpreciseringens stora betydelse för såväl den ekonomiska politiken som för samhällsekonomin – riksdagens medgivande av preciseringen av prisstabilitetsmålet anses ingå som en naturlig och kompletterande del i det mål för Riksbankens verksamhet som lagts fast av riksdagen genom bestämmelsen i 1 §. De beslut som Riksbanken därefter fattar, som syftar till att uppnå det således preciserade målet, utgör då sådana operativa beslut som omfattas av instruktionsförbudet. Bestämmelsen i 3 § avser inte sådana beslut.

Enligt Lagrådets mening ligger det närmast till hands att betrakta preciseringen och beslutsordningen enligt det senare synsättet, vilket i sin tur leder till slutsatsen att beslutsordningen inte kan anses stå i strid med instruktionsförbudet i artikel 130 FEUF.

Avslutningsvis bör det övervägas att ersätta ordet "medgivande" med det i sammanhanget mer rättvisande "godkännande". En sådan ändring föreslås även i bestämmelsen i 8 kap. 6 § första stycket.

2 kap. 5 §

I paragrafens tredje punkt föreskrivs att om det finns synnerliga skäl får Riksbanken köpa och sälja andra finansiella instrument än sådana statspapper som avses i 4 § första stycket 4, dvs. finansiella instrument som är s.k. privata värdepapper.

Under remissförfarandet har framförts synpunkten att förslaget favoriserar statspapper framför privata värdepapper och därför kan strida mot förbudet i artikel 124 FEUF om positiv särbehandling och att det avviker från ECBS-stadgans bestämmelse i artikel 18.1 om marknads- och kredittransaktioner.

I remissen bemöts dessa synpunkter – utan att någon egentlig argumentation förs – med att förslaget enligt regeringens mening står i överensstämmelse med EUF-fördraget och ECBS-stadgan. Av remissen är det alltså inte möjligt att utläsa skälen för regeringens ståndpunkt. Under den fortsatta beredningen bör därför bemötandet av remissynpunkten kompletteras med angivande av de skäl som leder till slutsatsen att förslaget är förenligt med de aktuella EU-reglerna.

Lagrådet noterar avslutningsvis att det i författningskommentaren uttalas att kravet på synnerliga skäl innebär bl.a. att transaktioner bör aktualiseras först om transaktioner enligt 4 § första stycket inte kan antas få den effekt på ekonomin som Riksbanken eftersträvar.

För tydlighetens skull konstaterar Lagrådet att det som sägs i kommentaren om vad synnerliga skäl innebär inte ska förstås på så sätt att transaktioner enligt 4 § första stycket faktiskt måste ha prövats innan transaktioner enligt den aktuella bestämmelsen genomförs. Det är således fråga om ett hypotetiskt test.

3 kap. 3 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om Riksbankens betalningsavvecklingssystem. Enligt andra stycket 1 får en kredit enligt första stycket 2 lämnas till Riksgäldskontoret om den inte löper över ett dygn. Det har vid föredragningen upplysts att det inte är fråga om kalenderdygn. Andra stycket 1 bör därför ges följande lydelse.

1. inte löper längre än 24 timmar, och [...]

3 kap. 6 §

Enligt punkt 3 får Riksbanken om det behövs för att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet i Sverige och om det finns synnerliga skäl köpa och sälja finansiella instrument till förutbestämda priser i syfte att tillfälligt stödja systemviktiga finansiella marknadens funktionssätt.

Av författningskommentaren framgår att kravet på synnerliga skäl innebär bl.a. att Riksbanken bara får vidta denna åtgärd om någon av Riksbankens övriga mindre riskfyllda åtgärder enligt punkterna 1 och 2 inte bedöms kunna uppnå syftet med åtgärden, dvs. att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet.

I likhet med vad Lagrådet yttrat beträffande 2 kap. 5 § 3 så ska det som sägs i kommentaren om vad kravet på synnerliga skäl innebär inte förstås på så sätt att åtgärder enligt punkterna 1 och 2 faktiskt måste ha prövats innan åtgärder enligt den aktuella bestämmelsen genomförs. Det är således även i detta fall fråga om ett hypotetiskt test.

3 kap. 11 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om att Riksbanken ska samverka med andra myndigheter inför beslut i viktigare frågor. Enligt första stycket ska Riksbanken ge Finansinspektionen (punkten 1), Riksgäldskontoret (punkten 2) och stödmyndigheten (punkten 3) tillfälle att yttra sig innan Riksbanken fattar beslut i vissa närmare angivna frågor. I tredje stycket anges att första stycket inte gäller om ett beslut är brådskande eller om beslutets effekt äventyras. Det framgår inte vad som avses med uttrycket "beslutets effekt äventyras". Inte heller har detta närmare kunnat förklaras vid föredragningen. Lagrådet föreslår därför att uttrycket utgår.

7 kap. 2 §

Paragrafen, som har placerats under den rubrik som finns närmast före 1 § "Allmänna bestämmelser om Riksbankens organisation", innehåller bestämmelser om beslutanderätt och delegering. För tydlighetens skull bör 2 § få en egen rubrik, t.ex. "Beslutsordning".

7 kap. 12 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om ersättare för riksbankschefen. Till skillnad från vad som nu gäller enligt 1 kap. 4 § i 1988 års lag innehåller paragrafen en uppräkningslista avseende de situationer när

fullmäktige – vid behov – ska bestämma i vilken inbördes ordning de vice riksbankscheferna ska tjänstgöra i riksbankschefens ställe.

Det är självklart att det finns ett behov av att bestämma i vilken ordning de vice riksbankscheferna ska tjänstgöra i riksbankschefens ställe. För att garantera att det alltid finns en person som kan agera som riksbankschef bör detta bestämmas i förväg och inte, vilket paragrafen kan anses ge uttryck för, först då en viss situation redan har uppstått. Vidare är det mindre lämpligt att uttryckligen ange endast vissa situationer, eftersom det inte kan uteslutas att det kan finnas behov även i andra situationer, vilka inte är möjliga att förutse. Lagrådet föreslår därför att paragrafen ges följande lydelse.

Fullmäktige får bestämma i vilken inbördes ordning de vice riksbankscheferna ska tjänstgöra i riksbankschefens ställe.

7 kap. 15 §

Paragrafens första stycke behandlar protokollföring vid fullmäktiges och direktionens sammanträden. Andra stycket innehåller förbud mot sammanträde och beslutsfattande på område som är ockuperat av främmande makt. Det finns inte något direkt samband mellan det som tas upp i de båda styckena. Innehållet i andra stycket bör därför i stället placeras i en egen paragraf.

7 kap. 17 §

Av paragrafen framgår att Riksbanken som huvudregel får besluta i frågor som rör arbets- eller uppdragstagare hos banken. Regeln framstår som obehövlig och paragrafen bör därför, tillsammans med rubriken, kunna utgå (jfr 8 §).

8 kap. 6 §

Paragrafens första stycke innehåller bestämmelser om att riksdagen ska fastställa Riksbankens balans- och resultaträkning och medge eller avslå fullmäktiges beslut om disposition av årets resultat. Stycket bör omformuleras så att det mindre lämpliga uttrycket "medge eller avslå fullmäktiges beslut" undviks. Lagrådet föreslår att första stycket ges följande lydelse.

Riksdagen ska fastställa balans- och resultaträkningen och godkänna fullmäktiges beslut om disposition av årets resultat. Riksdagen får vägra att godkänna ett beslut bara om det strider mot detta kapitel. Om godkännande vägras ska fullmäktige fatta ett nytt beslut.

8 kap. 9 §

Paragrafens första stycke reglerar grundfondens och reservfondens storlek den 1 januari 2023. Eftersom regeln enbart tar sikte på vad som ska gälla vid tidpunkten för lagens ikraftträdande bör innehållet i stycket placeras bland övergångsbestämmelserna.

8 kap. 11 §

Enligt bestämmelsen får Riksbanken göra finansiella avsättningar i enlighet med ECB:s riktlinjer med den begränsningen att sådana bara får ske "i skälig utsträckning". Vad som avses med uttrycket och hur det ska tillämpas finns inte förklarat i remissen, vare sig i den allmänna motiveringen eller i författningskommentaren. Vid föredragningen har inte heller kunnat lämnas någon tillfredsställande förklaring till hur Riksbanken ska tillämpa rekvisitet. Frågan inställer sig vad uttrycket egentligen relaterar till. Faller avsättningar som har som syfte att konsolidera banken inom tillämpningsområdet? Tar uttrycket bara sikte på storleken på avsättningen?

Eftersom det är fråga om ett begränsande rekvisit i en föreskrift som ligger till grund för Riksbankens beslut om finansiella avsättningar bör enligt Lagrådets mening uttrycket inte användas utan att det ges någon ledning om hur det ska förstås och tillämpas. Lagrådet anser därför att det under den fortsatta beredningen är nödvändigt att närmare förklara vad som avses med uttrycket "i skälig utsträckning".

8 kap. 12 § och rubriken närmast före paragrafen

Av paragrafens tredje stycke framgår att medlen i reservfonden ska överföras till grundfonden när reservfonden överstiger 5 miljarder kronor. I lagtexten har tillagts att överföringen ska ske genom en fondemission. Det som inom bolagsrätten avses med fondemission är ett förfarande som förefaller vara mindre relevant i fråga om Riksbankens verksamhet. Lagrådet anser att tillägget "genom en fondemission" i tredje stycket är missvisande och bör utgå.

Rubriken närmast före 12 § lyder "Disposition av årets resultat". Ordet "årets" bör utgå eftersom rubriken även avser 13 §, som handlar om utdelning av balanserade vinstmedel.

10 kap. 6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om lån och valutaåterköp i vissa fall. Paragrafen motsvarar 7 kap. 4 § första stycket i 1988 års lag och reglerar internationella finansieringslösningar i valutapolitiskt syfte. Inledningen av paragrafen "För att finansiera sin verksamhet enligt denna lag får Riksbanken ingå avtal om [...]" kan emellertid leda tanken till att det bara handlar om åtgärder som syftar till att finansiera driften av Riksbanken. Lagrådet föreslår därför att inledningen av paragrafen ges följande lydelse.

I syfte att kunna fullgöra sina uppgifter och befogenheter enligt denna lag får Riksbanken ingå avtal om [...]

11 kap. 6 §

Paragrafen innehåller bestämmelser om motivering av beslut och om penningpolitiska protokoll. Bestämmelsen innebär att Riksbanken ska motivera sina beslut även i de fall besluten inte kan antas påverka någons situation på ett inte obetydligt sätt. Lagrådet anser att detta bör framgå på ett tydligare sätt och föreslår därför att paragrafen ges följande lydelse.

Riksbankens beslut ska i lämplig utsträckning innehålla en motivering. Protokollen från de penningpolitiska mötena ska återge vilka ståndpunkter som förts fram.

Om ett beslut kan antas påverka någons situation på ett inte obetydligt sätt gäller 32 § förvaltningslagen (2017:900).

Rubriken närmast före 12 kap. 1 §

För att det ska framgå att paragrafen inte avser uppgiftsskyldighet för Riksbanken, utan skyldighet för vissa aktörer att lämna uppgifter till Riksbanken, bör rubriken lyda "Uppgiftsskyldighet för vissa aktörer".

Rubriken närmast före 12 kap. 4 §

Rubriken kan förtydligas genom att den ges lydelsen "Väckande av talan om att skilja direktionsledamot från anställning".

Övergångsbestämmelserna

Det som i remissens förslag har tagits in i 8 kap. 9 § första stycket (se ovan) bör i stället föras in som punkt 7 i övergångsbestämmelserna och ges följande lydelse:

7. Den 1 januari 2023 ska grundfonden uppgå till 40 miljarder kronor och reservfonden till noll kronor.

Remissens punkt 7, som i stället blir punkt 8, bör förtydligas och ges följande lydelse:

8. Om Riksbankens eget kapital den 1 januari 2023 överstiger målnivån i 8 kap. 9 § första stycket, ska överskjutande belopp föras över till balanserade vinstmedel.

Remissens punkt 8 blir i stället punkt 9.

Övriga lagförslag

Lagrådet lämnar förslagen utan erinran.